

TRIBUNA V BEDI

Številke, ki jih objavljamo tako kot so zdrsnile iz računskega stroja naše sekretarke, pričajo same po sebi. Vsak, ki bi utegnil imeti potrpljenje in voljo in bi se poglobil v Tribunin »žep«, bi si lahko sam izračunal praktične posledice takšnega finančnega stanja. Opozarjamo še na naslednje podatke: v letu 1968 je izšlo 17 števil Tribune ali 97.000 izvodov. Število izvodov, če ga razdelimo s številom števil (različnih vsebin), kaže, da v primeri z drugimi slovenskimi publicističnimi glasili dosegamo zelo visoko naklado (5700 cca) in da nas tedaj bere kar zavirljivo število bralcev. Letos (od februarja naprej) izhajamo na štirinajst dni, vendar v povečanem obsegu (24 strani), ker menimo, da na ta način dosegamo večjo koherentnost in utemeljenost objavljenih besedil. Mogoče je objavljati tudi daljše, manj priložnostne in bolj »resno«, esejistično napisane prispevke. Tudi tehnično smo lahko bolj živi in bolj dodelani.

144 strani, kolikor smo jih doslej popisali, je prineslo med drugim veliko število še neobjavljenih, prvič v slovenščino prevedenih sestavkov iz področja filozofije, literarne teorije, sociologije, lingvistike... Mnogo kulturnih delavcev nam je izreklo priznanje prav za te tekste, in mislim, da izrekam mnenje večine sode-

lavcev, če rečem, da nam ni žal popisanega papirja za takšno »pionirsko« delo.

Sleherina številka nas stane povprečno 14.876.50 dinarjev, od povprečno 7.854.70 dinarjev (53 tega moramo plačati tiskarni odst.). V posameznih primerih znašajo stroški tiska (v skladu s povišanimi tarifami) tudi do 11000 dinarjev. Dejanska cena posameznega izvoda je 2,65 dinarjev. Celoletna naročnina znaša v resnici 45.05 din. Od te vsote plačajo študentje 15.00 dinarjev — t. j. 33,30 odst. od dejanske cene. O vrednosti Tribune ne govorimo.

Uredniški in avtorski honorarji so menda najnižji v slovenski publicistiki. Že tri leta nismo spremenili tarif. Urednik dobi za urejeno stran v številki 50.00 din. Ker je urednikov precej in ker je včasih urejanje, t. j. zbiranje prispevkov naporna reč, menimo, da ta vsota ni previsoka. Ena stran v časopisu stane (avtorski honorarji plus uredniških 50,00 dinarjev) cca 200,00 dinarjev.

Danes ima Tribuna vsega skupaj 31.040 dinarjev dolga. To je več od treh milijonov starih dinarjev nepokritih stroškov. Zato mora Tribuna prenehati s svojim delom, prenehati mora razmišljati o svojih nalogah v zvezi s to družbo, prenehati mora pesnikovati in filozofirati, postati mora financer in se dokopati do denarja. Bralce, ki vedo za kakšno pot iz takšne finančne situacije, naprošamo, da nam pišejo. Prav tako obveščamo slovensko javnost, da je stari univerzitetni odbor Zveze študentov obljubil (črno na belem) Tribuni dotacije (namenska dotacije univerze) 7 milijonov in pol starih dinarjev, izplačal pa je doslej le pet milijonov in osem sto tisoč.

V splošnem pomanjkanju in hudi stiski, ki nam preti s strani upnikov, se vendar zavedamo svoje osnovne dolžnosti: vztrajati, dokler gre! Zato izhajamo, čeprav v skrócnem obsegu.

Uredništvo

PREGLED DOHODKOV IN STROŠKOV „TRIBUNE“ 1967 IN 1968

	1967	1968	
DOHODKI			
Prenos iz naročnina	leta 1967	22.825.00	
izredni dohodki		40.345.00	
Dotacije:		1.670.00	
Sklad za založništvo		100.000.00	
Univerza — UO ZŠJ		58.000.00	
Skupaj dohodki:	263.154.00	222.840.00	
IZDATKI			v %
Avtorski honorarji		43.765.00	
uredniški horarji		36.330.00	
osebni dohodki s prispevki		20.755.00	
drugi honorarji		1.600.00	
Skupaj:	93.000.00	102.450.00	40 %
Tisk	117.800.00	133.530.00	53 %
ostali materialni stroški	27.236.00	17.920.00	7 %
Skupaj:	145.036.00	151.450.00	
SKUPAJ IZDATKI	283.036.00	253.900.00	100 %
IZDATKI 1968	253.900.00		
DOHODKI 1968	222.840.00		
Dolg	31.040.00		

VI. KONGRES ZKS IN JOSIP VIDMAR

1. Zahodno od reke Colorado leži kraj,
ki ga ljubim.
Tja hitim z vsem, kar me
— vznemirja — spreletava, z vsem,
kar sem bil, kar sem in kar hranim.
Tam je nekaj mogočnih rdečih skal.
S tisočimi rokami
je divji zrak zgradil
njihove podobe in tvorbe:
iz prepada se je dvignil lažni škrlat
in v njihovi notranjosti je nastal baker, ogenj
in moč

Amerika, razprostrta kot bivolja koža,
zračna in jasna noč konjskega galopa,
tam nazdravljam zvezdnatim višavam
s tvojo kupo, polno zelene rose.

Da, stopal sem skozi odljudno Arizono in goli
Winsconsin,

do Milwaukee, ki se upira vetru
in snegu,
ali skozi razgreta močvirja
West Palma.

blizu smokovega pasu Tacome, v gostem
vonju po jeklu tvojih gozdov,
dotikajoč se materinske zemlje,
tvojih modrih listov, kamnitih slapov,
viharjev, ki so švigali kakor vsa ta neskončna
glasba

rek, ki so ponavljale svoje molitve kot v samo-
stanih,

rac in jabolk, pokrajini in vodā
in neizčrpnega miru, s katerim je raslo žito.

Tam, v mojem piedra central, so se lahko
dvignile oči,

sluh in roke, da bi slišale:
knjižne, lokomotive, sneg in bitke,
tovarne, grobove, rastline, korake
in nad jadrnico mesec Manhattan, a
pesem stroja, ki prede
železno žico, ki žre zemljo,
kamoseski sveder s svojim kondorjevim udar-
cem

in vse, kar reže, stiska, teče in šiva:
bitja in kolea, ponovno ponavljajoča in us-
tvarjajoča.

Ljubim mali farmarjev dom. Mlade matere
spijo

dišče kot sok tamarindovega drevesa; sveže so
zlikane rjube. Ogenj gorji
v tisočih kočah, okoli katerih raste čebula.

Hripavi glas mož, kadar pojejo ob reki,
je podoben kamnom na zemlji:
iz njenih širokih listov je pognal tobak
in je kakor ognjeni dar prišel
na domača ognjišča.
Če prideš v notranjost Missourija, si oglej sir
in moko,

dišče grede, rdečkaste kot gosli,
moža, ki po rekah vozi jecmen,
modro, osedlano žreče vonja
vonj po kruhu in detelji:
zvonovi, makovo cvetje, kovači
in v golih podočjujskih kinematografih
ljubezen ki odpira njihova lesketajoča se usta
ob snu, ki ga je rodila zemlja.

Tvoj mir je tisto, kar ljubimo, ne tvoja maska.
Tvoj vojni obraz, ta ni lep.
Velika in lepa si, Severna Amerika.
Izhaš iz skromnejše zibelke kot perica
na tvojih rekah, cvetno bela.
Sezidan v Neznamo,
je tvoj sladko mehani mir, tvoje najslajše.

Ljubimo tvoje ljudi z rokami,
rdečimi od Oregonskega blata, tvojega črnega
otroka,

ki ti je prinesel glasbo, rojenega
v domači slonokoščeni pokrajini: ljubimo
tvoje mesto, tvojo substanco, tok sile
Zahoda, mirni
med čebelnjaka in vasi,
orjaške mladeniče na traktorju,
oves, ki si ga podedovala od Jeffersona, hrupno
kolé,

ki premerja tvoj zemeljski ocean,
dima tovarne in poljub
neke nove naselbine:
tvoja kmečka kri je tista, katero ljubimo:
roko tvojega naroda, polno olja.

V prerijski noči so nekdanj
na bivolji koži
v nekakšnem resnem molku počivala
besede in petje
o tistem, ki je minulo, o tistem, kar smo bili
nekoč.

Melville je morska jelka, iz njenega vejevja
je narejen podladijski obok, leseno
krmilo in ladja. Whitman, brezštevilen
kot žitna plima. Poe v svoji matematični
koti, Dreiser, Wolfe,
sveže rane naše lastne odsnovitosti,
in poslednji Lockridge, in vse kar je zavezano
na mnogo drugih, ki so zavezani senci:
nad njimi gori ista jutranja zarja poloble,
prav oni so ustvarili to, kar smo.
Orjaški silni otroci, slepi voditelji
med dogodki in perjem, včasih
zastrašeni,

zlomljeni od veselja in bolečine,
ponovno postal
k črem
ali stepam,
da bi se ponovno bojeval zanj, ki ti je zasedel
hišo.

Nobenega premora ti ne dajo: ponovno hočejo
prodati
jeklo in strele, pripravljajo nov smodnik.

Gospodarji, ki so se naselili v tvoji hiši,
povsod razširjajo svoje falange,
oni ljubijo črno Španijo, in ponujajo ti

Prestrašena bere mati poroč
in vse oči zemlje so uprte v
višje sodišča sramote
in maščevanja.
To so sodne dvorane krvavitivov,
lastnikov sužnjev, morilcevalna,
to so nove inkvizicije, kateri
ni postavil križ,
ampak kotaleče se zlato, ki parjalo
po mizi bordelov in bank
in ki ni imelo nobene pravice.

Prešli sem, da bi pel
in da bi ti pel z menoj.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

PABLO NERUDA

DRVAR ZBUDISE!

(HIMNA MIRU)

V pesnitvi Canto General izstopa globoka človeška tematika, ki ključnoji hi-
storični določenosti in teži ohranja svojo aktualnost znotraj našega časa in pro-
stora. Spontano se vključuje v problematiko novodobnega sveta, kar tudi v
na-poseben-način-konstituirano humanistično strukturo slovenske literarne
ustvarjalnosti.

Pesnik, ki je strastno vezan na domačo zemljo in svoje ljudstvo, čutpovinsko
potrebo zaobjeti izvire življenjskega bivanja. Njegove drzne metere ohran-
njajo svojo izvornost in svojo moč še danes: v današnji situaciji človeš zgo-
dovine, čeprav je od njihovega nastanka minulo že skoraj dvajset let.

Nerudov boj je boj ZA humanizem. Pesnjenje mu pomeni izvorno opoznanje
ter izrekanje resnice, ki izstopa kot njemu — lastna — lastnina. Vpajanja o
smrti in nastajanju se izgovarjajo skozi izgovorjene besede bivanja in pteka-
nja. Samoizrekanje se uresničuje v izgovarjanju obstoječega. Usode in posta-
nejo izrekljive. Pesnik je zavezan naravi sveta in človeka. Krivica in moč ga
pozivata, da se resnično izreče na način pesnjenja. Svobodni whitmanizem in
Nerudova odprtost se spontano združujeta v jezik in govorico zatiranilrudova
izvorna navezanost na elementarno in zemeljsko ustvarja »visoko pam« člo-
vekovega trpljenja.

Walt Whitman levanta tu barba de hierba,
mira conmigo desde el bosque,
desde estas magnitudes perfumadas.
Que ves allí Walt Whitman?
Dame tu voz y el peso de tu pecho
enterrado.

Walt Whitman, dvigni svoj brado iz trave
in poglej z menoj preko gozda,
preko tega dišečega sijaja.
Kaj vidiš tam, Walt Whitman?
Posodi mi svoj glas in moč svojih
zakopanih prsi.

Pablo Neruda: Canto General

da bi umrli na otokih, teh kronah
sijaja in prijetnega duha:

sta jih preganjala, nesnaga in podgane
ter utrujeno in razočarano srce, ki se je borilo.
Toda zdaj so se vrnil domov,

in v prostorni prostor razširje zemlje,
in zaprli so se kakor cvetne čaše brez števila,
sestavljene iz nepoznanih cvetnih listov,
da bi pozabili in da bi se nanovo razcvetili.

II.
Toda v hiši so
našli nekakšnega gosta.
Ali je razmršeno vejevje uničilo njihove
veke,

ali pa vladajo nove stvari na ameriški zemlji.
Trudi, ki so se borili skupaj s teboj,
trdi in smeji, kajče se... Pogled tja:

male vasi so postavili goreč križ;
obesili in sezgali so tvojega krvnega brata:
naredili so ga za bojevnika, danes pa mu odkla-
njajo

besedo in odločitev, jutri se bodo
zbrali krvniki,
zakrinkani s križem in bičem.

kot stara, usmiljenja vredna morskā pošast,
ogromen in vse oklepajoč
se je naselil v tvoji hiši, mali vojak,
da bi te

ponovno postal
k črem
ali stepam,
da bi se ponovno bojeval zanj, ki ti je zasedel
hišo.

Nobenega premora ti ne dajo: ponovno hočejo
prodati
jeklo in strele, pripravljajo nov smodnik.

Gospodarji, ki so se naselili v tvoji hiši,
povsod razširjajo svoje falange,
oni ljubijo črno Španijo, in ponujajo ti

V Bogoti so se zbrali Morinigo, Trujillo,
González Videla, Somoza, Dutra.
Ti, mladi američan, njih ne poznaš: najbolj
nračni vampirji našega neba so, bridka
je senca njihovih peruti:

mučenje, smrt in sovraštvo: zemlja
juga s svojim petrolejem in nitratom
je rodila pošasti.

Ponoči dospje v Čile, v Loto,
v skromno in vlažno koč
rudarja
ukaz krvnika. Jokaajoči
se prebujajo otroci.

vrženi v ječo, mislijo.

Naj vstopi v svet,
naj sede v avtobus za Tempo,
naj predeči rumeno jabolko,
naj gre v kinematograf in se zabava z vsemi
temi

preprostimi ljudmi.

Naj se drvar zbudi!

Naj pride Abraham, da bo
njihov kvas poganjal
zlato
in zeleno zemljo
Illinoisā,

in sredi svojega ljudstva naj vzdigne sekiro
proti novim zasluževalcem,
proti biču sužnjev,
proti strupu tiskarn,
proti krvavemu narodu mešetarjev,
ki hoče prodajati,
ki misli le na kupčijo.

Naj skupaj korakamo, pojoči in smejoči,
mladi belec, mladi črnc,
proti stenam zlata,
proti tovarnarjem sovraštva,
proti trgovcem njihove krvi,
pojoči, smejoči se in zmagujoči.

Drvar, zbudi se!

VI.
Mir za večere, ki bodo prišli,
mir za most, mir za vino,
mir za črke, besede, ki me iščejo
in se vzdigujejo v moji krvi,
stara pesem, ovita z zemljo in ljubeznijo,
mir mestu v jutru,
ko se zbudi kruh, mir za reko
Mississippi, veltoka korenin,
mir za sračko mojega brata,
mir v knjigi — kot pečat iz zraka,
mir pepelu teh in onih drugih mrtvecev,
mir

za črno železo Brooklyna, mir za pismonošo,
ki hodi od hiše do hiše kakor dnevna svetloba,
mir za koreografa, ki
skozi ojačevalce kljuje plesalke,
mir za svoje desno roko,
ki hoče napisati le: Rosario:

mir za Bolivija, ki
je zaprt kakor kosti-rovec, mir,
da bi se ti lahko oženil, mir
za vodne žage na Bio—Bio,
mir za raztrgano srce
Španskega partizana:
mir za mali muzej Wyominga,
mir peku in njegovemu poslu, ki mu je ljub
in mir za moko: mir
za vse žito, ki hoče rasti,
za vso ljubezen, ki išče listnato goščavo,
mir za vse, ki živijo: mir
zemlji in vodam!

Tukaj se poslovim, vrnem
se v svojo hišo, v svoje sanje,
vrnem se domov v Pentagonogio, kjer
veter udarja na hlevska vrata
in led kreše ocean.

Sem samo pesnik: ljubim vas vse,
blodim po svetu, ki ga ljubim:
v domovino zapirajo
in vojaki ukazujejo sodnikom.
Toda jaz ljubim celo krenine
te moje male mizrke dežele.
Če bi moral tisočkrat umreti,
vedno bi želel umreti tam,
če bi se tisočkrat rodil,
vedno bi hotel biti tam rojen, v bližini
divjanja južnega vetra
in nedavno kupljenih zvonov.
Nihče ne misli name.
Na vso zemljo hočemo misliti,
polni ljubezni točemo s kladivom po mizi.
Nočem, da kri ponovno odmakne
kruh, fižol,
glasbo: hočem, da gredo
rudar, otrok, odvetnik, mornar,
tovarnar luk, z menoj,
da gremo v kinematograf in iz njega,
da gremo pit vino, najbolj rdeče vino.

Ne prihajam, da bi kaj razrešil.

Prišel sem, da bi pel
in da bi ti pel z menoj.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

Prevedla: s. — a.m.

PLURALIZEM IN MANIPULIRANJE

Opredeletiv o svobodni igri političnih subjek-
tov na VI. kongresu ZKS se utegne zdeti neki
večinski in vladajoči predstavi nekaj grešnega.
Vendar mora biti »svobodna igra političnih sub-
jektov« mišljena v povsem določenem času in
prostoru, mislim torej na miselni kontekst, ki
je opredeljen — toda ne v smislu večnosti in
svetosti — npr. z ideološkim dokumentom ZKJ
(Program in Ustav). S tem popolnoma odpa-
dejo najrazličnejša namigovanja in izobčenja,
češ da gre tistim, ki uporabljajo besede »svo-
bodna igra ali pluralizem« za vzpostavljane
večstranskarskega, frakcijskega ali kako druga-
če imenovanega buržoaznega mehanizma. Zal
kritika ali kritiki pozabljajo na to, da buržo-
azno-demokratski politični okvir ni mogel za-
radi svoje kritične ekonomske, privatne ali
psevdo družbene (delniške) vsebine nikoli ures-
ničiti dejanske pluralizma. Danes mora tudi
napredna socialistična misel ugotoviti, da je
prav tako vzvodni družbeni sistem opredeljen
le psevdosocialistično. Buržoazni in psevdoso-
cialistični režim nista naredila preobrata v te-
meljnem odnosu politike, kaže se od njenega
rojstva naprej, za katero je Cankar trdil, da je
bila od nekdaj kvas vsega zla (ZS XVII, 129).
Prav zaradi tega se mi zdi bistveno, da se re-
volucionirajoči subjekt jugoslovanske družbe
zave svetovne politične situaciji, ki jo oprede-
ljuje diktatura manjšine nad večino, ne le za-
radi tega, ker bi bil sam imun pred manipulir-
anjem množic, temveč zaradi svoje avtonom-
nosti, svetovno — izvorne pozicije in samo-
upravnega koncepta, ki še ohranja možnost
ukinitve zgodovinskega nasilja. Apriorni hu-
manizem vztraja na tem, da živi človeštvo ju-
tro, ki se mu bliža noč. V resnici smo čuvarji
noči, ki lahko prebudijo jutro. Moja razmiš-
ljanja ob povsem konkretni politični situaciji
se nujno soočajo z nečim širšim, predpostavko
konkretnega stanja.

Kongres je tokrat po več desetletjih traja-
jočem stanju pasivnih delegatov in aktivne ma-
nipulacije elite, odprl kanal, ki prepušča nek-
ontrolirano in nepričakovano obnašanje. Deklar-
acije v dokumentih postajajo vprašljive, vsaka
beseda se utegne pojaviti pod mikroskopom

dvoma. Ugotavljam, da se je proces kritično us-
tvarjalne kontrole nad programsko in prakti-
čno besedo Zveze komunistov že odleplil od
formalne apologetike, ki je institucijo kongresa,
korenine so tako v mednarodnem kot tudi na-
šem lastnem zgodovinskem prostoru, spre-
mnil v institucijo nekritike in pasivne samoob-
sodbe večine. Proces individualnih spodbud in
legalizacije razlike, kot se je to kazalo na zad-
njem kongresu slovenskih komunistov, seveda
— poteka brez nesporazumov, pri čemer mislim
na usodni nesporazum, za katerega je odgo-
vorna aktivistična večina ali objekt manipula-
cije, ki se le težko otrese dirigiranega mišlje-
nja in politične vzgoje. Nesporazum s subjekti
manipulacije v preteklosti so lahko sicer mno-
go bolj glasni in vpjoiči, toda ne toliko dolgo-
trajni. Spreminjanje stališč poteka tu mnogo
hitreje, medtem, ko je njihov objekt manipu-
ljanja obsojen na dolgotrajnejšo evolucijo. Bo-
jim se, da bi se lahko »aktivistični delci« ki se
je že ob imenih Rus, Mikeln, Podmenik, Roter,
Rupel* zgrozil, kaj bo s kongresno enotnostjo,
nekega dne, ko bi se napadno osvestil položaja,
na katerega je bil zreduciran, spremenil v izra-
zitejšo konservativno silo.

Stopnja notranje diferenciacije, ki jo je
pokazal VI. kongres, seveda še ni tisti idealni
premik, ki ga je treba zakoličiti. Slej ko prej
bi ohranjanje stanja (vodstvene in zunaj
vodstvene diferenciacije) ponudilo širokemu
članstvu poleg ene manipulativne odvisnosti
še drugo. Mora pa nam iti za mnogo več. Za
to, da se odpravi manipulativna osnova in ti-
sto bistvo politike, ki omogoča lastništvo nad
družbenimi interesi — in s tem nujno zlo ma-
nipulacije s (nad) človekom. Toda, če je politi-
ki, ki še ostaja dejavnost izbrancev, manjšine,
immanentno razpolaganje s človeškimi »duša-
mie, potem je potreben zgodovinski premislek
in izhod iz politike kot institucije lastnine.

Rudi Rizman

* Kriteriji pri navajanju imen je le samo-
stojnost, individualna iniciativa in spodbuda.

ŠTAFETNI RAZGOVORI

odgovarja

MILOŠ

POLJANŠEK

predsednik kulturno - prosvet- nega zbora skupščine SRS

Vprašanje:

1. Ali lahko imenujete »poglavitni« slovenski
kulturni problem? Ali je ta resnično le finančna
»podhranjenost«, kot pravi večina kulturnih
delavcev? Ali imate podobno mnenje kot tova-
riš Zajc, ki prenaša problematičnost iz objek-
tivnega na subjektivni (ustvarjalni) nivo?

2. Ali mislite, da ima kulturno-prosvetni zbor
v naši skupščini dovolj vpliva? Ali je represen-
tanca kulturnikov v skupščini zadostna?

3. Kako komentirate »povratke« nekaterih
starejših slovenskih politikov v vodstvene orga-
ne ZKS? Ali vidite v reproduciranju enakih
konceptov, iste generacije — nevarnost?

4. Kako bi po vašem mnenju funkcionalno
uredili skupščino: ali bi zmanjšali število po-
silancev in zborov ali bi ga povečali? Kako gie-
date na lim. regionalni princip kadrovanja?
Ali se vam zdi ta najbolj pravičen in najbolj
reprezentativen?

5. Ali čutite v ustvarjanju mladih pisateljev
in pesnikov »nihilizem«? Če ga, kako si ga raz-
lagate? Ali iščete logično zvezo s porastom šte-
vila samomorov?

6. Koga predlagate za naslednjega nosilca
štafetne palice?

ODGOVORI NA VPRAŠANJA:

1. Slovenski kulturni problem prav gotovo
ni najprej in samo finančna »podhranjenost«,
čeprav ne morem trditi, da materialne stiske
ni. Smo na nesrečo preveč in premalo »kultur-
ni«; preveč, kadar smo prevzeti od vizije neur-
resničljivih ali neuresničenih načrtov, in pre-

malo, kadar gre za trajno delovno zavzetost, da
bi ljudi nenehoma spreminjali. Ne zdi se mi
namreč, da bi bilo na Slovenskem preveč kul-
turnih ljudi in dovolj dobrih kulturnih dejanj.
Bliže sem prepričanju, da bi mogli biti danes, ko
imamo več denarja, ne samo bolj civilizirani,
marveč tudi širši, tolerantnejši, bolj humani.

2. Kljub najboljši volji smo po veljavnih
ustavnih normah v našem prosvetno-kulturnem
zboru po vplivu omejeni na pogovore med seboj.
Tu in tam se kaj že premakne, vprašujem pa
se, če je tisto vredno tolikih sestankov in be-
sed.

Kulturni delavci v zboru niso zastopani v
ustreznem razmerju. Ni pa samo z njimi tako.
Zadnje čase kaže, da bo ta pomanjkljivost z us-
tavnimi spremembami odpravljena.

3. Od atenske države dalje je bila sleherne-
mu vidnejšemu političnemu ali sicer družbe-
nemu delavcu v demokratičnejšem sistemu
ena najresnejših preizkušelj odločitev, kdaj naj
zapusti »bojišče«. Ni namreč vseeno, ali odideš
s ponosom uspešnega ali z razočaranjem po-
račenja.

Kot priča novo izvoljeno vodstvo Zveze ko-
munistov Slovenije, je bila zaskrbljenost zara-
di »povratka« vendarle odveč.

4. Ko gre za parlamentarno tradicijo, smo
še vedno dokaj mladi in neizkušeni. Takšna tra-
dicija se pri nas še ni kaj prida ukoreninila. Za-
enkrat smo v fazi, ko govorimo in sprejema-
mo; vse bolj pa bo potrebno preudariti, kaj
govorimo in kaj sprejemamo. Izboljšanje in
povečano odgovornost bomo dosegli z bolj-
šim izborom predstavnikov posameznih dejavn-
osti in predstavnikov širšega interesa in ne s
povečanim številom poslancev.

5. Pisanje nekaterih mladih pisateljev mi po
estetski plati ni všeč. Preprosto: ne poznam ga
in zato ga ne jemljem resno. Ali je spet takš-
no njihovo delo tudi že pravi nihilizem, ne vem.
Sem za toliko »razumljivo« literaturo, da je mo-
glo v njej dojeti obup, ljubezen, grozo ali celo
totalno negacijo vsega.

Samomori mladih pri nas so zelo tragična
zadeva. Zal, o njihovem resničnem ozadju ve-
mo vse pre malo. Čeprav sodim, da ne gre za
naključen pojav, bi bilo vsako poenostavljeno
sklepanje prav tako nesrečno dejanje.

Strinjani se z vami, ko pišete v številki, po-
sveteni obletnici smrti Ivana Cankarja, da si
tudi danes piše Cankar sodbo sam. Enak klic
naj velja najmlajšim, ki se poizkušajo v pisanju.

6. »Štافتne palice« dajem v roko Milošu
Mikelnu, direktorju Mestnega gledališča ljub-
ljanskega, prav tako predstavniku »generacije v
sencii, ki zna biti oster in kritičen, kadar gre
v družbi in kulturi za neljube reči.

Prihodnjik bo odgovarjal:

MILOŠ MIKELN

TRIBUNA se je s koncem koledarskega leta znašla v precej nezavidljivem položaju. Trenutno stanje je nezavidljivo tako za uredništvo kot tudi za samo glasilo ljubljanskih študentov. In to predvsem zaradi finančnih razlogov: pomanjkanje najosnovnejših sredstev je osnovni problem. Z ozirom na objavljeno tabelo našega finančnega stanja se lahko v tem trenutku z vso resnostjo vprašamo, če je TRIBUNA univerzi in študentom sploh POTREBNA. To vprašanje je postalo še posebej pereče v zadnjem času, ko se študentje TRIBUNE odrekajo oziroma ji zaničkajo status »študentskega lista«. V zvezi s tem je bila pred kratkim na pravni fakulteti organizirana tribuna o TRIBUNI, na kateri so bila pojasnjena nekatera nasprotja, nesporazumi in »prividnosti« glede pravilnosti (oziroma nepravilnosti) urejanja študentskega lista. Ker podpiramo tako in takšna srečanja, ki v neposrednih medsebojnih stikih s študenti razjasnjujejo nekatere nepojasnjene sporne točke, smo pripravljene s takšnimi in podobnimi tribunami nadaljevati. Zatorej apeliramo na vse grupe: zainteresirane skupine kakor tudi na študentske odbore posameznih fakultet, da takšna srečanja organizirajo.

TRIBUNA JE IN OSTANE ŠTUDENTSKA (prav to je tribuna o Tribuni tudi pokazala), ZATO ŠTUDENTJE: PODPRITE SVOJE GLASILO!

Uredništvo

Študentom
blagoslovljene
(božične in)
novoletne
praznike

Študentski list Tribuno urejajo:

Ivo Marenk, Milenko Matanović, Andrej Medved (odgovorni urednik), Nande Miklavc, Rudi Rizman, Dimitrij Rupel, Marko Slodnjak, Tone Stojko (urednik fotografije), Sašo Šrot, Marko Svabič, Dušan Tršar (tehnični urednik), Milenko Vakanjac, Franci Zagoričnik
TRIBUNA — Izdaja UO ZSJ — Uredništvo in uprava Trg revolucije 1-II — Telefon 21-280 — Tekoči račun 501-8-78-1 — Letna naročnina za študente 15 N din, za ostale 20 N din, posamezen izvod 1,5 N din — Rokopisov in fotografij ne vračamo — Tiska CP »Delo« Ljubljana Tomšičeva 1, telefon 23-522 — Poštnina plačana v gotovini.